

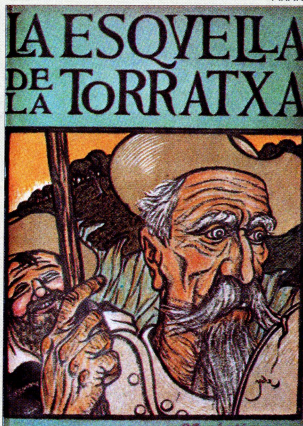
Ernest Guasp

per Pere Calders

Fa pocs dies, en Lluís Bonada i jo vam sostenir una conversa sobre el propòsit permanent dels responsables d'EL TEMPS de dotar-lo d'un esperit de renovació constant. En Lluís Bonada, que és un home jove, troba que s'obtenen resultats visibles i estimables gairebé a cada número. Jo, que sóc un home vell, hi posava algunes objeccions de rondinaire. Naturalment, tenia raó en Bonada, de la qual cosa me'n alegro de tot cor.

Se'm va ocórrer, segurament després de la conversa més que no pas durant el transcurs de la mateixa, que estaria bé que EL TEMPS dedicés una secció (fixa fins on allargués el tema) a personatges valencians que han exercit influència o adquirit notorietat fora del País Valencià. Si això es dugués a terme, jo hi voldria contribuir parlant del dibuixant i periodista Ernest Guasp, un dels tipus més interessants i divertits que he conegut en el transcurs de la meua vida. Ens vam conèixer l'any 1936, quan tots dos érem dibuixants i redactors del setmanari humorístic *L'Esquella de la Torratxa*, on en Guasp es va guanyar de seguida una sòlida fama de fabricant d'acudits. I era un productor honest, enamorat de la pròpia mercaderia, perquè sempre arribava a les

ARXIU

reunions de la redacció rient com un boig de les facècies que se li havien ocorregut pel camí. Es pot dir que portava material de sobres perquè els dibuixants de la casa que només dibuixaven tinguessin tema per dotar de vida oral els seus ninots. Ja he insinuat que aquestes ratlles només poden oferir un tast del personatge. A Mèxic va trobar feina de seguida en un dels diaris més importants de la capital. Això, dit amb presses, semblaria a

qualsevol una bona notícia, però en Guasp es mostrava escamat de cara al futur i deia a tots els amics: "Aquest país és perillós, perquè si busques feina, en trobes".

En Guasp es va casar amb una noia mexicana molt més jove que ell. Més fràgil... Discutien contínuament i veus malediscents asseguraven que, de tant en tant, el ninotaire valencià tustava la seva senyora. Posaria les mans al foc que no va trencar-li mai cap os, però un blau d'ací d'allà potser sí que hi devia caure.

Ara: el pas del temps no perdona. La noia mexicana es va convertir en una dama robusta, i en Guasp (que ja era més aviat baixet de natural) va anar perdent entitat i va arribar-li el moment de rebre. Si fos realment així, ningú no podria dir que no se l'havia buscada.